

СПРАВЖНІЙ ПОЕТ, СПРАВЖНЯ КНИГА

Карпенко О. Сонник для канатоходця. – Тернопіль: Навчальна книга – Богдан, 2007. – 96 с.

Сьогодні мало залишилося поезії. А ще менше – справжніх поетів. А попит на поезію – зовсім непомітний. Проте час від часу доля все ж таки тішить нас поодинокими книгами, вистражданими та гідними. Власне, хотів би звернути увагу на книгу тернопільського російськомовного поета Олега Карпенка “Сонник для канатоходця”. Ця вже третя книга поета після “Columbarium” та “Чешуя барана”.

Образна структура “Сонника...” струнка та оптимальна, проте залишає в собі кілька аспектів, які створюють ілюзію незавершеності, відкритості. Власне, декотрі з віршів книги апелюють до ситуацій, стереотипів та осіб, які, ймовірно, належать до площини особистого життя автора та сприймаються в тексті як “білі плями”. Натомість такі умови сприймання поетичного тексту значно увиразнюють його “справжність”, – це саме та суперечлива “необхідність” поезії, про яку так часто згадують літератори.

Неймовірно цікаві формальні знахідки гріх було б залишити поза увагою. Для прикладу, вірш “8.06.2006” складається з кількох фрагментів, які об’єднуються ситуацією. Стан ліричного персонажа та обставини, в яких він діє, надзвичайно міцно об’єднані зі способом вираження: *Буфетчица вышла погр. на солн./Первый клиент. И,/судя по виду, ничего не спишью/(куда там – еле рюмку донёс до стола,/а яйцо – так и каталось по блюдуц,/ с единственной мыслью: не выпасть б;/сел). Она вышла.//Хотел сказать, что украл у них вилку./Для интриги. Но это не так.*

Варто звернути увагу на те, що на загал вірші О.Карпенка сформовані в межах традиційної метрики та римування. Цей текст, як і кілька інших, є доказами великої залежності способу вираження від зображуваного в межах творчого методу О.Карпенка: поет дуже добре відчуває форму, кожного разу вражаючи читача майстерним застосуванням її можливостей.

Ліричний персонаж книги – надзвичайно яскрава постать. Він, що особливо важливо для контексту окремої збірки віршів, один і той самий, зі своїм скепсисом, схильностями, симпатіями та суперечностями. Він є ядром книги, яке притягує та відштовхує мотиви.

Власне, одним з визначальних мотивів, який нав’язується довкола персонажа, можна визначити одним словом: “алкоголь”. “Алкоголь”, будучи темою, що визначила початок формування нової епохи в розвитку поезії, трансформується в складову поетичного світу О.Карпенка. Особливе світовідчуття, що незмінно пов’язане з певним трагізмом та приреченістю взаємин людини із алкоголем, запановує в його поезії.

Книга “Сонник для канатоходця”, на мою думку, є знаком значного поступу поета, симптомом звільнення його духу й, очевидно, значного технічного росту. Гадаю, ця книга, настільки чітка й виважена, легко знайде свого читача.